

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2018r.,

sprawy **D.B.**,

wobec którego umorzono postępowanie o czyn z art. 207 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych R.B. i D.B.,

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 4 września 2017 r., sygn. akt II Ka [...] /17,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt II K [...] /16,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć w częściach równych oskarżycielki posiłkowe kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt II K [...] /16, Sąd Rejonowy w T. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. umorzył postępowanie karne przeciwko D.B. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku apelację złożyli prokurator Prokuratury Rejonowej w T. oraz pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych R.B. i D.B..

Prokurator w apelacji zarzucił: „błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, poprzez bezzasadne przyjęcie, że zarzucany D.B. czyn zabroniony, jest społecznie szkodliwy w stopniu

znikomym, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, przy uwzględnieniu rodzaju i charakteru naruszonego dobra prawnego w postaci rodziny, życia, zdrowia, godności i nietykalności cielesnej, rozmiaru wyrządzonej szkody w postaci rozpadu rodziny, sposobu i okoliczności popełnienia czynu poprzez uporczywe, rozciągnięte na przestrzeni 7 lat, niemal codzienne złośliwe i intensywne negatywne zachowanie powodujące u pokrzywdzonych ból fizyczny i cierpienie moralne, towarzyszącego mu zamiaru bezpośredniego i motywacji zmierzającej do całkowitego podporządkowania sobie osób najbliższych, przemawia za przyjęciem, że czyn ten jest społecznie szkodliwy w stopniu wysokim”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych w apelacji zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a to naruszenie art 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 4 10 k.p.k. poprzez: pobieżną i jednostronną ocenę dowodów bez przeprowadzenia wszechstronnej wzajemnej ich analizy, zaniechanie konstruowania i interpretowania zaistniałego stanu faktycznego w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z pominięciem istotnych okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, poprzez:

a) przyjęcie wbrew zasadam wiedzy i doświadczenia życiowego, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znikomy, w sytuacji gdy zeznania oskarżycielki posiłkowej R.B., córki stron D.B. oraz zeznania świadków: B.A. oraz M.G. uzasadniają przyjęcie, że oskarżony dopuścił się fizycznej i psychicznej przemocy wobec oskarżycielek posiłkowych, czym wypełnił znamiona czynu określonego w art. 207 § 1 k.k.,

b) błędne przyjęcie, że dochodziło do wzajemnego wszczynania awantur przez małżonków, w sytuacji gdy brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów świadczących o tym, że oskarżycielka posiłkowa naruszała nietykalność cielesną oskarżonego oraz wszczyniała awantury domowe.

W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji wraz z pozostawieniem ww. rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 4 września 2017r., sygn. akt II Ka [...] /17, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku wywiódł pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść D.B. i zarzucając:

- rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez: pobieżną i jednostronną ocenę dowodów bez przeprowadzenia wszechstronnej wzajemnej ich analizy, zaniechanie konstruowania i interpretowania zaistniałego stanu faktycznego w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z pominięciem istotnych okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, poprzez:

a) przyjęcie wbrew zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znikomy, w sytuacji, gdy zeznania oskarżycielki posiłkowej R.B., córki stron D.B. oraz zeznania świadków: B.A. oraz M.G. uzasadniają przyjęcie, że oskarżony dopuścił się fizycznej i psychicznej przemocy wobec oskarżycielek posiłkowych, czym wypełnił znamiona czynu określonego w art. 207 § 1 k.k.,

b) błędne przyjęcie, że dochodziło do wzajemnego wszczynania awantur przez małżonków, w sytuacji, gdy brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów świadczących o tym, że oskarżycielka posiłkowa naruszała nietykalność cielesną oskarżonego oraz wszczyniała awantury domowe.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w T. i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Unormowanie powyższe wyklucza zatem możliwość formułowania w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i to zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas, kiedy – zmierzając do nieuprawnionego ominięcia ustawowego ograniczenia – przyjmuje postać zarzutu rażącej obrazy prawa.

Analiza zarzutów kasacyjnych wskazuje, że skarżący zmierza w sposób niedopuszczalny do zakwestionowania poczynionych i poddanych kontroli odwoławczej ustaleń faktycznych w sprawie, które stanowiły podstawę do umorzenia postępowania karnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na niedopuszczalność formułowania zarzutów kasacyjnych w sposób zmierzający do wymuszenia w ramach „trzeciej instancji” ponownej kontroli orzeczenia pierwszo-instancyjnego. Tymczasem zarzuty podniesione w kasacji są wierną kopią zarzutów apelacyjnych. Dowodzi to, że skierowane są przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, co z kolei sprzeczne jest z treścią obowiązujących przepisów określonych w art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. i sprawia, że kasacja pozostaje na granicy dopuszczalności.

Nie ulega wątpliwości, że kwestionując ustalony przez Sąd stopień społecznej szkodliwości czynu skazanego (pkt 2a kasacji), oraz ustalenie dotyczące wzajemnego wszczynania awantur przez małżonków B. (pkt 2b kasacji), skarżący pod pozorem zarzutów naruszenia prawa procesowego dąży do kontroli zasadności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, co – jak wskazano powyżej - należy uznać, na etapie postępowania kasacyjnego za niedopuszczalne. Nie jest bowiem rolą Sądu Najwyższego dokonywanie oceny dowodów i czynienie własnych ustaleń faktycznych w postępowaniu kasacyjnym, czego niewątpliwie oczekuje skarżący. Sąd *meriti* należycie wykazał w oparciu o jakie przesłanki - w rozumieniu przesłanek z art. 115 § 2 k.k. - społeczną szkodliwość przypisanego skazanemu D.B. czynu określonego w art. 207 § 1 k.k. (w stosunku do obu pokrzywdzonych) uznał za znikomą a zaprezentowaną ocenę w pełni zaaprobował Sąd odwoławczy. Obszernej analizie zostały poddane dwa kwantyfikatory stopnia społecznej szkodliwości tj. wzajemność (działania oskarżonego i pokrzywdzonych

w poszczególnych zdarzeniach jednostkowych) oraz rodzaj i zakres szkód i krzywd doznanych – skutek działania skazanego – przez obie pokrzywdzone. W kasacji nie sformułowano zarzutów naruszenia obowiązków kontrolnych przez Sąd odwoławczy (art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.) jednakże lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku przekonuje o rzetelności przeprowadzonej kontroli odwoławczej oraz pełnym respektowaniu dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy odniósł się bowiem wprost do sformułowanych w apelacji zarzutów, dokonując ich rzetelnej oceny.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę kasację pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych należało oddalić, jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć w częściach równych oskarżycielki posiłkowe.

a.ł